

Bobovačka na Svatém Kopečku – 21.1. 2017

Jaký to skvělý den na rozdovádění se na zasněženém svahu před majestátní bazilikou na Svatém Kopečku. Jaký to báječný čas na setkání s přáteli poprvé v novém kalendářním roce 2017. Ihned po výstupu na Hlavním nádraží v Olomouci jednoznačně a bez potíží rozeznávám naši skupinu, která svým zjevem, vybaveností boby i sáňkami a v neposlední řadě také jistým typickým humbukem jasně potvrzuje příslušnost k našemu oddílu jedoucímu na výpravu. Počítám účastníky a vychází nám relativně vysoké číslo zahrnující Upíra, Tadeáše, Káju, Davida V., Kubu, Cedníka, Vojtu, Jendu, Štítka, Šotouše, Lukyho, Prokop a já. Za přidruženého člena naší výpravy se dá považovat pomešší klouček jménem Štěpán, který se k nám během sjíždění svahu připojil.

Po dojetí na místo a po nadšeném pobíhání se dostáváme k samotné bazilice, oficiálně zahajujeme výpravu a vrháme se do víru hrátek na zdusaném sněhu. Mnozí z nás si konečně zase jednou připomínají své dětské roky a stávají se z nich malá dovádívá kuřátka stejně jako z vlčat samotných. Svah brázdíme dobré dvě a půl hodiny, nejoblíbenější aktivitou se stávají závody občas pochybně dělené na jezdce 1.-28. třídy (alespoň s ohledem na Kájovo počínání při odstartování jednotlivých kol). Za zmínku zajisté stojí „koryto“, tedy dlouhá cesta obloukem k úpatí kopce pod bazilikou kam se vydává jen několik odvážlivců a pak také smrtící skokánek po jehož přjetí, byť se jedná přímo o hrdinský čin, nemálo členů lituje (či alespoň jejich naražené pozadí). Naše obavy z toho, že na nás přijdou rozrušení věřící z baziliky se nakonec naštěstí nevyplňují, avšak i přesto se po pauze na oběd vydáváme dál ... asi tak o sto metrů k dalšímu, prudšímu sjezdu.

Tam se především dospělé osazenstvo dosti obává, že bude nuceno využít svých znalostí zdravotní, avšak dáváme pozor a to samé vtlukáme do hlavy i našim mladším členům, kteří dostávají čas od času dosti ztřeštěné nápady. Také zde získáváme přírůstek v podobě již zmíněného Štěpána, který s námi následně tráví alespoň hodinku při usilovném soutěžení, kdo dojede dál.

Čas se však bohuže krátí a tak se vydáváme k cukrárně, která je naneštěstí zavřená. Rychle kupujeme pochutiny ve zvláštním okénkovém podniku s energickou paní v čele, lijeme do sebe horkou čokoládu připravenou v podezřele krátkém čase a míříme k autobusové zastávce a domů.

Byť byla výprava z těch kratších (kvůli vládnoucím mrazům), tak zajisté představuje skvělý a úspěšný start do nového roku a věříme, že se se zbytkem uvidíme co možná nejdříve na našich dalších akcích.

Pavel